

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΔΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Μία γαλάζια γραμμή καινού άπλόθη σ' όλο τόν μάκρος τής άκτής και πολλές σφαίρες σφάζαν άπάνου από τά κεφάλια τών Ούγενότων!

Συγχρόνως στην άκρογιαλιά δεκαπέντε περίπου Ούγενότοι ποίχαν μείνει έξω, είχαν πιαστεί με τούς όπλοφόρους τού Κοντοσταύλου. Άγριο και λυσσαλέο μακελειό έπακολούθησε! Μά στό τέλος οι άτιχοι Ούγενότοι υπέκυψαν και έσφαγαν όλοι!...

Στίς βάρκες χαλούσε πειά ό κόσμος. Οι τραυματισμένοι βογούσαν και ούρλιαζαν.

Ένας γέρος είχε δεχθή δύο σφαίρες κατάστημα και πέθανε μπρός στά πόδια τού Προφήτου! Μία από τίς βάρκες άναποδογυρίστηκε, μία άλλη τρίζοντας άπαισία σκόρπισε σέ συντρίμματα!... Τά κεφάλια τών πνιγμένων φανόντουσαν γιά μία στιγμή άπάνου από τό νερό και ξεανακόνταν. Κ' οι πυροβολισμοί έξακολουθούσαν δίδοντας πάντοτε τό πρόσταγμα τού γραμματέως τού Κοντοσταύλου. 'Η θάλασσα έμοιαζε πειά τό σκοτεινό στόμα τού 'Αδη, άπ' όπου έβγαιναν κραιπνές άπελπίσιες, μουγκρίσματα, βλαστήμιες, κατάρες και όρχει όγωνίας!...

Συγχρόνως ή γαλέρα τού 'Αννεμώ άρχισε νά φεύγη πρός τά πίσω. 'Η βάρκα τού Προφήτη βούλιαζε κι' αυτή λίγο-λίγο.

— 'Εμπρός! Πέστε στή θάλασσα!... Κολυμπάτε!... Κολυμπάτε!...

Μερικοί νέοι συμμορφώθηκαν με τή διαταγή του. Οι γέροι όμως και τά γυναικοπαίδα ζάρωσαν άκίνητα στή βάρκα, πού βούλιαζε.

'Η μία μετά τήν άλλη ή βάρκες τών Ούγενότων άναποδογυρίζαν ή σκορπίζονταν σέ συντρίμματα...

— Πήγ! Έξακολουθήσε νά ούρλιαζε στήν όχθη ό Ροβέρτος Κέρ. Μή διατάξετε από τή φρεγάτα πού πλησιάζει, εινε Άγγλική.

Πραγματικά ή φρεγάτα εκείνη πούχε φανεϊ στόν όρίζοντα κι' είχε τόσο άνησυχίες τόν κυβερνήτη τής γαλέρας τού κ. 'Αννεμώ, ήταν 'Αγγλική. 'Ο κυβερνήτης τής μη έέκρινε τί συνέβαινε έπλεσε πρός τό μέρος εκείνο. Δέ μπορούσε νά καταλάβη γιαν ή γαλέρα έφυγε, χωρίς νά βοηθήση τούς δυστυχιμένους εκείνους ναυαγούς.

Πλησιάζοντας ή φρεγάτα δύο μέτρησε πού πολύ έρριξε μία όμβρονητία κατά τών όπλοφόρων τού Ροβέρτου Κέρ.

Έκείνοι όμως, άφού πειά είχαν τελειώσει τό άπαισιό έργο τους, σήμαναν άποχώρησι κ' έφυγαν. 'Η γαλέρα τού 'Αννεμώ είχε χυθεί πειά κι' αυτή.

'Ο όκεανός γαλήνιος τώρα είχε κλειεί άπάνου από τούς άτιχους ναυαγούς.

'Ο Έγγλέζος πλοίαρχος κατέβασε άμέσως τίς βάρκες του και άρχισε με δραστηριότητα τό έργο τής διασώσεως. Μόλις όμως καμμία τριανταριά κατορθώσε νά σώση από τούς δυστυχιμένους Ούγενότους.

'Ο Προφήτης άνέβηκε στό πλοίο τελευταίος. Έπεσε μπρούμυτα άπάνου σέ κάτι πανιά κ' έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στίς παλάμες του. Τόν είχε πιασει ένα κλάμα σιγανό και πνιχτό, πού έκανε τό κορμί του νά τραντάζεται.

'Ο πλοίαρχος πού δέν είχε καταλάβει άκόμα τί άκριβώς συνέβαινε, περπατούσε άνάμεσα στούς δυστυχιμένους άνθρώπους πού είχε σώσει και τούς ζήτησε πληροφορίες. Μά τόσο τά είχαν χάσει όλοι ώστε κανείς τους δέν κατορθώνε νά τού άπαντήση κάτι καθωρισμένο. Τότε ό πλοίαρχος πλησιάζοντας στόν Προφήτη, πού έξακολουθούσε νά κλαίη πεισμένα μπρούμυτα, τού φώναξε:

— Α! ! παλληκάρη!

'Ο Βιλλανδρώ άνασηκώθηκε, κύτταξε τόν πλοίαρχο κατάματα και...

— 'Ο Τόν Χάβνις! φώναζε χαρομίνος.

— 'Α! ! 'Ο 'Ιωάννης ό 'Ισχυρός! Έσπερίσες κατάληρτος και ό πλοίαρχος. Έσύ είσαι, φτωχέ μου σύντροφε;

— Πάνε τ' άδέρφη μου, χάρησαν, Τόν Χάβνις... ειπε κλαίνοντας ό Προφήτης.

— Εινε τρομερό, άπάντσε ό πλοίαρχος. 'Ετσι λοιπόν ό βασιλεύς σας 'Ερρίκος Β' μεταχειρίζεται τούς Ούγενότους ύπερκούς του! 'Απαράλλαχτα όπως ό δικός μας μεταχειρίζεται τούς καθολικούς. Μά έγω δέν άνακατεύομαι σ' αυτά, καλέ μου σύν-

τροφε. Έλα πάμε στήν καμπίνα μου ν' άλλιάξω ρούχα και νά φάς, γιαντί θά είσαι νηστικός, άγαπητέ μου 'Ιωάννη.

— Μόλις κατέβηκαν στήν καμπίνα, ό Προφήτης ρώτησε ξαφνικά τόν πλοίαρχο:

— Τόν Χάβνις, θέλεις νά προσφέρης μία μεγάλη εκδούλειου στόν καλήν συστρατιώτη σου;

— Είμαι στίς διαταγές σου, άπάντσε ό πλοίαρχος, καλέ μου σύντροφε. Τί θέλεις από μένα;

— Νά με άποβιάσης σέ μία οιαδίποτε άκτή τής Γαλλίας... Πές μου, τό θέλεις;

— Μά γιά συλλογιστο καλά, τού ειπε ό Τόν. Αυτό θά σέ έξέθετε σέ πολύ μεγάλο κίνδυνο.

— Δέ φοβούμαι ούτε τρομάξω μπροστά σέ κανέναν κίνδυνο, άπάντσε ό Προφήτης. Θέλεις νά μου κάμης τή χάρη πού σου ζητώ;

'Ο Τόν Χάβνις έμεινε λιγάκι συλλογισμένος. 'Υστερα γυρίζοντας πρός τόν καλήν συστρατιώτη του τού ειπε:

— Έγώ έχω άλλα σκέδη γιά σένα στό νού μου. Γνωρίζω στό Λονδίνο έναν καμπίλυτο λόρδο, πού μ' αγαπά πολύ και θά μπορούσε, χωρίς καμμία δυσκολία, νά τού ζητήσω ένα βούκι νά σένα. Θά μπορούσαμε τότε μαζί νά κουρσείσουμε τίς άκτές τής 'Ισπανίας.

'Ο 'Ιωάννης Βιλλανδρώ δέ συνηντήθηκε καθόλου από τήν πρόταση αυτή τού Τόν Χάβνις.

— 'Α! ! όχι Τόν, φώναξε. Πρέπει, εινε άνάγκη άπόλυτη, νά ξεναγούσθω στή Γαλλία. Πρέπει νά έκδιηθώ!...Θέλεις νά με πιάς;

— Άφού έπιμένεις τόσο, άπάντσε συγκαταβατικά ό πλοίαρχος, δέ μπορο νά κάμω διαφεροτικά. Θά γίνη τό θέλημά σου.

'Ο Προφήτης πέταξε από τή χαρά του. Άγκάλιασε τόν Τόν και τόν φίλοσε, ενώ τά μάτια του ειλαν πλημμυρίσαν από δάκρυα.

— Σ' εδραριστό, Τόν, σ' εδραριστό, μοιραμούριζε συγχαρημένος...

'Αποστρέφοντας τό πρόσωπό του, σάν νά μετανοούσε γιά τό έγκλημα πούχε διαπραχθή...

Πέντε ήμέρες μετά τόν άπαγοχηισμό τού κόμητος Κανδάλ, ό Ροβέρτος Κέρ ξεαναγύρισε στή Βάζα, άφού έμεινε λίγες ήμέρες στό Μπουρντό, όπου κατά διαταγήν τού Κοντοσταύλου, έπρεπε νά συναντήση τόν κ. 'Αννεμώ και νά τού δώση έκθεση τών γενομένων. 'Ο Ροβέρτος πήγε στό σπίτι τού 'Αννεμώ και τούδωσε τήν έκθεσί του. Έκείνος τήν πήρε, άποστρέφοντας τό πρόσωπό του, σάν νά μετανοούσε γιά τό έγκλημα πούχε διαπραχθή...

'Όταν κατόπιν ό Ροβέρτος Κέρ ξεκίνησε γιά τή Βάζα, είχε ντυχόσει πειά και τό φεγγάρι σκελατόταν από κατάρματα, μολυβένια σύνερα. Είχε προχωρήσει άρκετά ό γραμματέως τού Κοντοσταύλου Μοιμο-

σαν, όταν ξαφνικά ειλε νάχεται άπ' άντίκρου τόν ένας Ιππότης καβάλλα σ' ένα κατάρματο όλογο. 'Ο Ιππότης αυτός φορούσε Ισπανικό καπέλλο, τού όποιου ό πλατις γύρος εκείαζε και [μυοκρίβε τό πρόσωπό του. Συμφωνά με τήν καθιερωμένη συνήθεια τών εδγεών, ό Ροβέρτος Κέρ τή στιγμή πού ό άγνωστος Ιππότης περνούσε πλάγν του χαιρέτησε. 'Ο Ιππότης τούδωκε τό χέρι, άλλα χωρίς ν' άποκαλυφθή και νά δείξη ποιάς ήταν.

Μόλις χωρίστηκαν, ό Ροβέρτος κοιμήσε κάποιου άνησυχία.

— 'Η μορφή αυτή, συλλογιστηκε, θαρροφού εινε γνωστή. Πού στό διάβολο έχω συναντήθει τόν άνθρωπο αυτό;

Και γύρισε πρός τά πίσω, μά ό Ιππότης είχε χυθεί στό σκοτάδι και ό Ροβέρτος Κέρ ξεαναπήρε τό δρόμο του.

'Ο σκοτεινός αυτός καβαλλάρης ήταν ό κόμης Κανδάλ, έκείνους πού κρεμάστηκε και άναστήθηκε τήν ίδια μερα και πούφευγε μακριά άπ' τόν τόπο του γιά νά ξεαναγύριση μία μερα **ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ!**

(Τέλος τού Α' Μέρους)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

Λιγάκι έξω άπ' τό Έκοένε, άκριβώς πρός τό δρόμο πού πάει στό Καλαί, σ' ένα μέρος κατάρντο κι' όλοπράσινο, ύπήρχε πτά 1568 ένα μικρό και κομψό άγροτικό σπίτικι, χτισμένο στή μέση έδνός ολάνθητου κήπου.

(Άκολουθεί)

